

skolerne og den Aand, der gennem dem var udgaaet til Befolkningen paa Landet, havde Emanuel pludselig kastet Talen ind paa Øjeblikkets store Strid mellem Regeringen og Folket.

Alle saae ængstelig hen paa Onkel Joachim, hvis Hoved atter var blevet purpurrødt og svulmede op som en Ballon, der fyldes.

„Tillad mig, Højstærede!“ eksploderede han tilsidst, idet han efter tunghørige Folks Vane lagde en Haand — en højst uaristokratisk Næve med lange, røde Haar-totter midt paa alle Fingerleddene — op bag Øret. „Jeg hører, De er en ivrig Beundrer af denne saakaldte Folkefrihed, min Herre, og denne . . . saakaldte . . . almindelige Stemmeret, jeg be'r! De vil da maaske tillade mig, Højstærede, at fremføre for Dem et Eksempel, som dog rimeligvis vil bringe Dem til andre Anskuelser. Jeg behøver blot at fremføre et eneste Eksempel for klart at godtgøre for Dem, hvor forkastelig, ja rent ud fordærvelig denne . . . jeg be'r . . . denne saakaldte almindelige Stemmeret er for et Lands Fremtid og Velfærd.“

Fru Hassing sendte sin Mand et Blik for at faa ham til at standse Onkel Joachim. Men Doktoren, der bag sit korrekte og værdige Ydre gemte ikke saa lidt af en ungdommelig Skælmsmester, lod, som om han ikke saae det. Han fandt, at det kunde være ret underholdende at blive Vidne til en lille Holmgang mellem de to kamplystne Herrer.

„Jeg tillader mig altsaa — ganske kort — at fremføre følgende for Dem,“ fortsatte Jægermesteren. „Jeg havde en Gang . . . for nogen Tid siden, hm! . . . en Røgter . . . en Røgter, forstaar De! Iøvrigt en meget ædruelig og skikkelig Person, men ganske uvidende, aldeles blottet for selv de mest elementaristiske Kundskaber. Dersom nogen vilde have spurgt ham . . . f. Eks. om, hvad tre Gange seks er, vilde han rimeligvis have svaret ni eller tolv eller fjorten. Jeg be'r Dem! . . .